

ΤΟ ΤΡΑΓΙΚΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

Ο βράδι γδός στη Λέσχη, ο Έμπερτ Στάζκ' ο Ντάβιντ Ρόγκερς, είχαν μια ζωντανή συζήτηση για τις κοφίδες του Ντέριμπε. Ο Έμπερτ Στάζκ, μ' ένα άφραγκο βίρας, δήλωσε στο τέλος :

—Βάζω στοίχημα ότι θα νικήση το άλογο του λόρδου Πόρτλαντ !..

—Ο Ντάβιντ Ρόγκερς έγινε κατακόκκινος από το θυμό του και φώναξε μπροστά σ' όλους :

—Δέν στοιχηματίζω ! Δέν στοιχηματίζω πάλι !.. Από τις 13 Ιουνίου του 1910 άρξισθηκα να μίνε ξανάβωλν πιά κανένα στοίχημα στη ζωή μου. Έχουν περάσει από τότε είκοσιπέντε χρόνια, κι όπως δέν πάτησα τόν άρσο μου κι' ούτε θα στοχηματίσω σήμερα, για χάρι σας !

—'Ας πάνε στην όρη του Θεού όλα ν' άλωγα της Άγγλίας !..

Τά λόγια αυτά του Ντάβιντ Ρόγκερς μάζεσαν διάλειμμα. Ο Πέτερ Ρίτσιαν τότε, ο πιο ήσυχος κι' ο πιο λογικός απ' όλους, κατάφερε να πείση τόν φίλο μάζε, ύστερ' από άρκτη ώρα, να μάζε διατηρήη για ποιο λόγο δέν στοχηματίζε πάλι και, μ' τήν αλήθεια, άδειξε ν' άνοηστε κι' έοσις αυτή την άλόγητη ιστορία.

—Έκαινο τόν χαρό, μάζε είπε ο Ντάβιντ Ρόγκερς, ήμουν βοηθός του Μίλλερ Μπράουν, τού μεγαλύτερου συμβολογράφου του Κρόντον. Έκει πέρα με είχε βάλει ο πατέρας μου, πού ήθελε στο Λονδίνο, για να πάρω τόν άέρα τού επαγγελματίας και να γίνω κι' εγώ άρριότερα συμβολογράφος. Πώς τώρα ήνα γραμματίστη, αυτή είναι μια άλλη ιστορία, πού δέν μάζε ενδιαφέρει και τόσο αυτή τη στιγμή. Μά όπως ξέρετε, ένας μεγάλος συμβολογράφος δέν έχει ένα μόνο βοηθό. Στο γραφείο του λοιπόν ήταν κι' ο Τζιμ Όσμπορν (ο δούστηχος ?), ο Τέννι Κλέιπερ, ο Τζων Χαλλογουάιν κι' ο Φρέντ Μάξ Κόβαν, όλοι τους καλοί φίλοι, με ζωνή καρδιά. Και όπως συμβαίνει πάντα, κάποιος απ' όλους θα έκανε τόν ξέλινο, κι' αυτός ήταν ο Τζιμ Όσμπορν.

—'Ενα απόγευμα λοιπόν — στις 13 Ιουνίου του 1910 — ο μίστερ Μπράουν είχε πάει στο Κάρουαλ μαζί με τήν κόρη του Τζέσι, για ν' άναγκασήη ο κάποιος φίλο του ότι στο τέλος της έβδομάδας ή άσημη Τζέσι θα παντρευόταν τόν καλύτερο βοηθό του, τόν Τζιμ Όσμπορν.

—Παίχναμε τό παύι μας και συζητούσαμε ήσυχα εκείνη τήν ώρα εις τά γραφεία μας, όταν, δέν ξέρω πώς, άρσισαμε να μιλάμε για ένα εννοήσιμος, πού ήταμε δητ το παρανοήσιμο βράδι σ' ένα λατοβείο τού Λονδίνου. Ένας Ίνδός ήμενε δέκα άόλοηρα λεπτά της ώρας στον πάτο μιας τραπέζιας γυάλας, γυμνής νερό.

—'Εινε έκπληκτικό ! Έκανα εγώ με θαυμασό. Μή γυμνάζετε πώς είναι εικόνα... Έγώ μόνος ενάντιον λεπτό της ώρας μισορό για μόνο μέσα στο νερό !..

—Στόν ήλιο σου ! 'Οχι όμως και στον ξέλινο σου !.. μου άπάντησε, ξεσηπώντας σ' ένα σαρκαστικό γέλιο ο Τζιμ Όσμπορν. Μά είσαι καλά, πώς μπορείς να μείνης ενάντιον λεπτό μέσα στο νερό !..

—Μά άραυ σ' βεβαιώνω πώς μπορώ...!

—'Επαρός ! Έκανε πεταχμένος ο Τζιμ Όσμπορν. Βάζω στοίχημα 10 ήλιρες πώς δέν μπορείς να μείνης κλεισμένος ούτε πέντε λεπτά μέσα σ' αυτό τό χρηματοκιβώτιο...!

—Και μου ήδειξε τή μεγάλη κάσασα τού μίστερ Μπράουν, στη γωνία τού γραφείου.

—'Εγώ ήσυχασα τούς όμιους άδιάφορα.

—Δέν ξέρεις τί λέε, Όσμπορν ! τού είπα. Αυτό είναι άλλο ! Έγώ σου λέω πώς μπορώ για μείνω μέσα στο νερό κι' εσύ μου λέε να κλειστώ μέσα σ' ένα κάσασα !..

—'Ο Τζιμ Όσμπορν με κούταξε με περιφρόνησι.

—Τό ίδιο είναι ! φώναξε.

—Νά πάω ή όρη ! Τό πείσμα τόν με είχε νανόσει.

—Πάει καλά ! τού άπάντησα. Λέχεται τό στοίχημα !..

—'Ο Τζιμ Όσμπορν τότε σηκώθηκε άμέσως, άνοιξε με άπάθειν τό μεγάλο χρηματοκιβώτιο και με μιά ειρωνική ενόχνηνα με παρακάλεσε να περάσω μέσα. 'Ο Χαλλογουάιν, ο Κλέιπερ κι' ο Μάξ Κόβαν ήσαν σάνσε από τά γέλια. Έγώ έσφίξα μια γυήση ματιά στο έσωτερικό της κάσασας. Τό κάτω μέρος της ήταν όλο άδειο. Μπορούσα λοιπόν να καθήσω εκεί μέσα. Με χωρούσε. Και μπήκα...!

—'Ε, παιδιά, έχετε τού νού σας να μου άνοι-

ξετε μόλις περάσουν τά πέντε λεπτά... τούς είπα. Και χωρίς σκέρτα, παρακαλώ...!

—Τί φοβ.τσιούρης πού είναι !.. φώναξε ο Όσμπορν, κι' έκλεισε τήν κάσασα.

»Βρέθηκα τότε μέσα σ' ένα βαθύ σκοτάδι. Εκείνη ή κάσασα ήταν άποπτικτική σάν τάφος. Δέν άκουγα κανένα όρνεο, μιά μονάχα τό τίς-τάξ τού ρολογιού μου. Σάς δίνω τό λόγο μου πώς δέν ήταν όδύνη διασεκεδαστική ή θείσις μου. Τά πέντε λεπτά, όσπου να περάσουν, μου φάνηκε πώς ήσαν πέντε άόλοηροι άιώρες ! Τέλος όμως άκουσα τό κλειδί στην κλειδαριά κι' ή πόρτα της κάσασας άνοιξε πάλι στο φώς.

—'Α ! 'Η χαρά μου ήταν άπεριόριστη, όταν βρέθηκα ανάμεσα πάλι στους φίλους μου. Μου φάνηκε ότι ήχα ξεκαργίσει στη ζωή !..

—Μπράβο ! φώναξε ο Όσμπορν. Κέρδησε τό στοίχημα, φίλε μου. Νά, πάρε τις δέκα ήλιρες...!

—Μά τήν πιστι μου, είπα γελώντας, τις κέρδησα με τόν κόπο μου, γιατί σάς βεβαιώνω ότι δέν είναι όδύνη διασεκεδαστικό τό κλείσιμο μέσα σ' ένα κάσασα !..

—'Ελα δά ! Έκανε με περιφρόνησι ο Τζιμ Όσμπορν. Έγώ λέω πώς είναι τό εύκολότερο πράγμα τού κόσμου !..

—Τό λέε από έξω από τήν κάσασα ! τού άπάντησα. 'Ε, λοιπόν, βάζω στοίχημα είκοσι ήλιρες πώς δέν μπορείς να μείνης εκεί μέσα περισσότερο από πέντε λεπτά !..

—Λέχεται τό στοίχημα ! φώναξε ο Τζιμ Όσμπορν. Θά μείνω δέκα λεπτά μέσα στην κάσασα, για να σου άποδείξω ότι είναι πάρα πολύ εύκολο !..

—'Εμπρός ! Έκανα εγώ, κατακόκκινος από τό θυμό μου.

—Και με τήν ίδια ειρωνική ενόχνηνα, τού ήδειξα τήν κάσασα.

—'Ο Τζιμ Όσμπορν μίλησε μέσα μ' ένα σαρκαστικό γαμώλο κι' εγώ έκλεισα με δύναμη τήν πόρτα. Με ήχε σάσει με τό πείσμα μου.

—Κατόν γύρισα στή θέσι μου, με τό ρολόγι στο χέρι, κι' άρχισα να δ.ηριμαία στους άλλους τής έντιμότητας μου. Πέρασαν έτσι πέντε λεπτά... έξη... όκτώ... εννέα... Δέν έφλεταν πάλι πού είκοσι έντερόλεπτα... δέκα... πέντε... 'Ο Τζιμ Όσμπορν είχε κερδίσει τό στοίχημα !..

—'Ο Χαλλογουάιν, πού ήταν ο «έπισημος χρονομέτηρας», σηκώθηκε για ν' άνοιξη τήν πόρτα της κάσασας.

—'Αίτημα όμιος γύρισε κατάλόγησος και με ρώτησε :

—Πού είναι τό κλειδί ! Δέν είναι άπάντι στην κλειδαριά !..

—'Όχι μάζε τότε, σάν τρελλοί, άρσισαμε να ψάχνουμε πάνω στα γραφεία. Πουθενά !.. Τί είχε γίνει λοιπόν τό κλειδί ! Κιτταγίτησαμε κι' οι τέσσερες στά μίτια και ζωρικά γάναμε όλοι τήν ίδια σκέψη.

—Τό κλειδί τόχει ο Όσμπορν στην τσέλη του !..

—Κι' αλήθεια, εκείνη τη στιγμή άκούσαμε ύπόκομτες φωνές από τήν κάσασα. 'Ο Τζιμ Όσμπορν φώναξε και χτυπούσε από μέσα για να τού άνοήσιμα.

—Μά δέν υπάρχει άλλο κλειδί ! φώναξα με τρώφα.

—Πώς, ύπάρχει, μά τό έχει μαζί του ο μίστερ Μπράουν, πού άπάντησε ο Χαλλογουάιν. Και καθώς ξέρετε, θα γυρίση στις έξη...!

—Κι' ή ώρα ήταν πέντε και δέκα !

—'Ο Μάξ Κόβαν όρσισε έξω από τό γραφείο, για να πάη να φέρη έναν σιερά. Μά πώς μπορούσε να σάση ένα χρηματοκιβώτιο !

—Δέν έγω τά εργαλεία τού χειράζοντα... ψιθύρισε ο σιεράς, άφο άνοιχθήκε πρώτα ν' άνοιξη με κάθε τρόπο τήν κλειδαριά.

—'Ε, λοιπόν, «τ'έντελεμε», θα θυμάται σ' όλη μου τή ζωή τις άγνοήσιμες στιγμές πού περάσα μαζί με τούς φίλους μου μπροστά τού χρηματοκιβώτιο, περιμένοντας νερό ή ο συμβολογράφος...!

»Θεορό τώρα περιττό να σάς πώ ότι ήρθε πραγματικά στις έξη ή ώρα μαζί με τήν κόρη του Τζέσι κι' ότι τού πήρα άμέσως τό κλειδί κι' άνοησα τό χρηματοκιβώτιο...! Από εκεί μέσα τότε βγήκε ένα άπίσινο φάντασμα. Ένας άβηρος με μαύρο και παραμορφωμένο πρόσωπο, με αιωσιμένα χείρα και με γυαί.!

—'Ηταν ο δυντισμωμένος Τζιμ Όσμπορν !.. Είπε τρελλαθή από τήν άγονία και τό φόβο του...!

—Και τώρα, φίλοι μου, κατέληξε ο Ντάβιντ Ρόγκερς, καταλαβόνετε πού καλά γιατί δέν βάζω πάλι στοίχηματα !..»

Βγήκε εν άπίσινο φάντασμα, ένας άνθρωπος με μαύρα και παραμορφωμένο πρόσωπο...!